

Arrest

nr. 125 794 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. KONINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

In de mate verzoeker een verklaring probeert te formuleren voor het gebrek aan identiteitsdocumenten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden zijn identiteit niet bewijst en dan ook niet

kan vastgesteld worden dat de documenten die hij voorlegt betrekking hebben op zijn persoon. Het voorgelegde geboortecertificaat is immers een fotokopie. Het attest van immatriculatie werd afgeleverd op basis van verzoekers verklaringen. In de mate verzoeker van oordeel is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toezending van de stukken had kunnen afwachten, stelt de Raad vast dat verzoeker in België verblijft sinds begin december 2012.

Wat de stukken betreft die verzoeker ter ondersteuning van zijn relaas indient kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet weerlegt dat deze stukken niet voldoen aan de vormvereisten. De Raad is dan ook van oordeel, mede in aanmerking genomen de informatie in het administratief dossier dat geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de documenten.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de aanklacht en de rechtszaak te vaag zijn om te kunnen overtuigen. Zo bleef het volgens de commissaris-generaal doorheen het hele gehoor onduidelijk waarom de vader van R. verzoeker ervan verdacht betrokken te zijn bij de dood van zijn zoon en raakten de verklaringen die verzoeker gaf kant noch wal.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker op de vlakte blijft over de verdere afwikkeling van de klacht. Zo wist hij niet wanneer er een warrant of arrest werd uitgevaardigd en wanneer de rechtszaak zal plaatsvinden en dateert de charge sheet die hij voorlegde al van mei 2012.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verschillende nieuwe stukken toe. Deze stukken kunnen echter niets veranderen aan de bovenstaande vaststellingen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen, maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien gaat het om een fotokopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso erg beperkt is, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder nog dat de politieke en sociale situatie in Bangladesh allesbehalve optimaal is en verwijst hiervoor naar de website www.diplomatie.belgium.be.

De Raad wijst er echter op dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 april 2014, voert verzoekende partij aan dat zij de originele documenten nog altijd niet heeft, maar dat de fotokopies al een ondersteuning zijn voor haar zaak. Verzoekende partij betoogt dat bij de beoordeling in de bestreden beslissing de kar voor het paard wordt gespannen. Zij licht toe dat er eerst uitvoerig wordt ingegaan op de vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg, de aanklacht en de ter ondersteuning ingediende stukken, om dan op het einde vast te stellen dat de verklaringen vaag zijn. Verzoekende partij wijst er op dat zij behoort tot de hindoe-gemeenschap van Bangladesh en dat de zaak tegen haar vanuit dit oogpunt moet bekeken worden. Zij stelt nog dat ook de beoordeling van de subsidiaire bescherming dient bekeken te worden rekening houdende met haar toebehoren tot de hindoe-gemeenschap en zij besluit dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en de in de beschikking opgenomen gronden ontkrachten. Met haar betoog ter terechtzitting dat bij de beoordeling in de bestreden beslissing de kar voor het paard wordt gespannen, komt zij immers niet verder dan het uiten van kritiek zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de gedane vaststellingen omtrent haar identiteit en reisweg, de aanklacht en de ter ondersteuning ingediende stukken en haar vage verklaringen in verband met de aanklacht en nakende rechtszaak weerleggen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar zij voorhoudt dat zij nog steeds geen originele documenten heeft maar dat de fotokopieën al een ondersteuning zijn voor haar zaak, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij al sinds december 2012 in België verblijft en zij aldus ruimschoots de tijd gehad heeft om originele documenten bij te brengen. Verzoekende partij slaagt er tot op heden echter nog steeds niet in haar identiteit te staven aan de hand van originele documenten. De geboorteakte betreft louter een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Bovendien kan dit bezwaarlijk als een identiteitsdocument weerhouden worden vermits dit uittreksel geen foto bevat waardoor kan worden nagegaan of deze persoon werkelijk verzoekende partij betreft. Wat het attest van immatriculatie betreft, herhaalt de Raad dat deze werd afgeleverd op basis van de verklaringen van verzoekende partij en aldus evenmin als een bewijs van zijn identiteit kan weerhouden worden. Bovendien wordt op dit document duidelijk vermeld dat dit attest van immatriculatie geenszins een identiteits- of nationaliteitsbewijs is. Wat betreft de voorgelegde stukken ter ondersteuning van de valse aanklacht, blijkt uit nazicht ervan dat deze niet voldoen is aan de vereiste vormvereisten waardoor deze wegens gebrek aan authenticiteit elke bewijswaarde ontberen. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Bangladesh heel veel frauduleuze documenten in omloop zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten.

Verder benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS